

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Synopsis Magnalium Divi Josephi

Ignatius <a Sancto Francisco>

Leodii, 1684

Sect. 4. Sequuntur aliquot modi speciales quibus D. Iosephus poterit coli & honorari à suis clientibus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38500

Synopsis

SECTIO IV.

Sequuntur aliquot modi Speciales quibus Divus Iosephus poterit coli & honorari à suis Clientibus.

XXXII. **D**uo includit Cultus Sanctis in Cælo cum Deo regnantibus debitus: Honorem & Imitationem. Honor est in affectu, laude & veneratione: Imitatio est in opere. Honorem illis debemus, quia illorum exigit dignitas, ut sunt Amici Dei, dicente Regio Prophetâ: *Nimis honorati sunt amici tui Deus.* Psalm. 138, vers. 16. & quia Deo placitum, nobisque expediens, venerari oportet fidei Principes, Advocatos, Universi, Præcones cælestes Christi, Hostium Propulsores, Semina Christianorum, Flores Paradisi, Ecclesiæ Ornamenta, Religionis Columnas, Turres & Propugnacula Civitatum & Regnorum.

XXXIII. Imitationem debemus illis quia sunt Sancti: Sancti enim esse debemus, si ad illorum aliquando societatem, quod tendimus, pervenire velimus. Qui tantum laudat nec imitatur, nugax est, & dubiam facit laudationem suam. Cur enim non prosequitur opere, quod extollit ore, cum facta verbis præstare omnibus notum sit? Qui imitatur & sequitur aliquem factis, etsi non laudet verbis, opere ipso magnificat.

XXXIV. Hinc Sanctus Joannes Chrysostomus tomo 4. Operum suorum sermonem habet egregium de Martyribus, quo hoc vult evincere, vel non esse laudandos, vel esse imitandos. *Quoniam (inquit) quem delectat Sancti alijus meritum, delectare debet par circa cultum Dei obsequium: Quare aut imitari debet si laudat, aut laudare non debet si imitari detrectat.*

XXXV. Sed potissima ratio est, quod Sancti in Cælo regnantes in obsequiis nostris, & cultu quem eis deferimus, magis spectant Dei gloriam, & nostram utilitatem, quam suam venera-

tionem. Est autem Deo gloriosus, & nobis utilis eos imitari, quam laudare, ut constat: undè Sanctus Bernardus serm. 5, de Festo Omnium Sanctorum. *Ad quid Sanctis laus nostra? quò eis præconia nostra? pleni sunt, honorum nostrorum non egent, nec quidquam eis nostrâ devotione præstatur. Plane quod eorum memoriam veneramus, nostrâ interest, non ipsorum.* Melius ergo coletur Divus Iosephus virtutum imitatione, quam laude, vel prece: eaque ratione efficacius multò ipsius intercessionem & opem, quam exquirimus, obtinebimus.

Virtutes illius quas imitari debemus, sunt illæ in quibus maxime excelluit: Has autem habes Parte 2. Tractatu 3. Sed tùm præcipuè eorum aliquem actum tibi præfiges exercendum, cum eum adire desiderabis, ut per ipsum aliquid tibi necessarium seu temporale, seu spirituale à Deo obtineas. O quam efficax est hoc medium ad impetrandum à Deo per Divum Iosephum! verbi gratiâ, Cum conjuges aliquid à Deo per eum petere volentes, dum ut illud obtineant, simul oraturi proponunt, simul per aliquod saltem tempus continere, ad aliqualem imitationem ejus, quam ulquè ad mortem per triginta annos cum Coniuge suâ coluit continentia: vel dum Opifices, Mercatores, & alii totum lucrum aut quæstum unius diei per mensem Christo in pauperibus suis alendo devotent, & erogant, ad exemplum illius qui laboravit pro Christo, & de laboribus suis cum per tot annos aluit. Aliaque his similia, quæ ad præfatorum normam cuique erit facile ex vitâ & actionibus Divi Iosephi ad praxim deducere. Restat jam ut de honore dicamus.

Modos aliquos ipsum honorandi tetigimus in superioribus: hi cum aliis qui restant in universum ad tres reduci possunt.

Ad primam classem pertinent illi qui sunt Divinitus revelati, qualis est ille, qui eruitur ex historiâ Sacri & Seraphici Ordinis S. Francisci, quam edidit Pater Joannes de Fano, ubi meminit, prout & noster Hieronymus Gratianus lib. 5. de Sancto Iosepho cap. 4. & Doctor

Doctor Petrus Morales in Matthæum, duorum ejusdem Ordinis Religiosorum & Sancti Josephi devotorum, qui Flandriam versus navigantes naufragium passi, vectoribus, reliquisque undâ merfis, soli emergere: Etenim arreptâ tabulâ, cum tribus continuò diebus ac noctibus ab aquis jactati, in extremo vitæ discrimine egissent, implorato ferventiùs Divi Josephi auxilio, ejusdem statim apparentis ope, salvi & incolumes ad litus enatarunt: A quo in mandatis acceperunt, ut in ejus honorem, septemque ipsius laborum ac septem gaudiorum memoriam, totidem quotidie Pater & Ave recitarent, hinc enim futurum, ut tam ipsi, quàm quilibet alii, qui hoc pietatis exercitium susciperent, suum hæud dubiè patrocinium in cunctis experirentur necessitatibus. A quâ apparitione & revelatione sumpsit originem devotio quindecim dierum Mercurii consecutorum apud Patres nostros Discalceatos, saltem in Belgio, frequentata ut docet Pater Antonius à Matre Dei, ex eadem Discalceatorum Congregatione, in Libello cui titulus *Abregé des quinze Mysteres, &c.* Componitur enim ex septem laboribus, & septem gaudiis illis Divi Josephi invicem junctis qui faciunt quatuordecim: quibus addunt pro decimoquinto ejus Mortem in conspectu Domini preciosam, ex quâ ejus beatitudo.

XXIX. Ad secundam classem pertinent illi modi qui à Sanctis sunt practicati, ad normam illorum quo alii Sancti jam ante honorabantur: in quo genere est v. c. devotio Sanctæ ac Seraphicæ Matris nostræ Theresiæ, quæ nunquam inventa fuit seu in Monasterio, seu in itinere sine aliquâ Divi Josephi Imagine, quam sæpissimè extrahebat & identidem adspectabat, ut in illam sæpiculè contuens, nunquam ab illo mente abesset, ab ipsâ Deiparâ edocta, ipsius recordationem, pium ad ipsum recursum, patrociniumque ejus apud Deum ipsi semper summo-pere profuturum, ut etiam ipsa experiebatur.

XL. Ad tertiam Classem pertinet devotio eorum, qui ad memoriam suam

revocantes aliquam notabilem vitæ Divi Josephi circumstantiam, aliquid comminiscuntur, quo illam honorant actu aliquo, qui habet aliquam cum tali circumstantiâ affinitatem: v. c. qui in memoriam quod Divo Josepho Mariæ & Christo in Bethleem ad censum profectis, non fuerit locus in diversorio, excipiunt aliquando ad hospitium vel prandium hominem cum muliere puliolum gestante, exemplo illius mercatoris Hispani Valentini, de quo Divus Vincentius Ferrerius in serm. de Nativit. Domini: qui quolibet anno in die Nativitatis Domini hoc piè, ac religiosè practicabat: de quo fuit revelatum, inquit D. Vincentius Ferrerius, *Quod in morte apparuerunt ipsi Virgo cum filio & Sancto Josepho dicentes, quia recepisti nos in domo tuâ, idèo recipiemus te in domo nostrâ.*

Inter hujus ultimæ Classis devotio- XL I.
nes non ultimum apud Divi Josephi devotos, etiam litteratos, hodie tenet locum illa quæ ad sanctuarii trutinam appensa inventa est esse justæ ponderis & approbata specialiter ac commendata à Serenissimo Principe Electore Colonien- Episcopo & Principe Leodiensi: in suis litteris de datâ 10. Octobris 1675. quæ Devotio est septem dierum continuorum, si res urget, aliàs septem dierum Mercurii successivorum, quia ille dies apud fideles est Divo Josepho Sacër, sicut Sabbathum ejus Spontæ castissimæ: & hoc in honorem septem Privilegiorum præcipuorum, ac singularium ejus prærogativarum, quibus supra omnes Cœlites post Sponsam suam emicat.

Ac primo quidem die, propter pri- XL II.
mam ejus prærogativam, prædestinationem scilicet ejus tam extraordinariam, quam illam esse ostendimus esse in superioribus, Part. I. Tract. I. Pro- lud. 5. & seqq. Istam prædestinationem primam ejus prærogativam dico, non tantum, quia prima est tempore, sed etiam quia fons est & origo omnium aliarum.

Secundo die, propter gratias ele- XL III.
ctissimas ei à Deo in vim hujus prædestinationis collatas, quibus eum disposuit & præparavit ad illud, ad quod eum prædestinaverat, quas prosecuti sumus

Parte primâ Tractatu 3.

- XLIV. Tertio die, propter eminentissimam illam, & incomparabilem dignitatem Patris JESU, de quâ Part. 2. Tract. 2. ad quam primariò & directè electus est & prædestinatus, & cujus intuitu gratias quas suprà accepit, aliasque quæ sequuntur prærogativas.
- XLV. Quarto die, propter aliam eminentissimam quoque licet Beatissimæ Virginis Deiparentis, de quâ part. 2. tract. 2. quâ mediante, Deus magnum illud intentum ad finem perduxit, per quam, inquam, illum effecit filii sui Patrem.
- XLVI. Quinto die, propter gratias illas singularissimas, quibus cum Deus largissimè & abundantissimè cumulavit, ut dignè ornaretur ad congruè sustinendas illas duas eminentissimas dignitates: de quibus gratiis supetius, Part. 2. Tract. 3.
- XLVII. Sexto die, propter eminentem gloriam, quam per usum exactum istarum gratiarum meruit, ad quam Deus illum evexit, & per quam illum consummavit, omnesque præmemoratas illius prærogativas coronavit: de quâ gloriâ hâc Part. 3. Tract. 1.
- XLVIII. Septimo & ultimo die, propterea quod in illo eminentissimo gloriæ statu est Proto-Patronus omnium, eorumque in vitâ & in morte Proto-Protector, pro quo vide quæ part. seq.
- XLIX. Hâc porrò devotione, si eam ex objecto consideremus, quid quæso purius? quid solidius? nihil enim aliud præ oculis habet quàm Dei dona, eorumque ubertatem, quæ in illo Viro Sanctissimo suspicemus & honoremus, & in quibus partem accipimus per sanctam quandam complacentiam, per affectum sinceræ benevolentiae, & cordiale congaudium & adgratulationem: persuasi firmiter nihil illi gratius accidere posse, quam ut cum iplo gratias reddamus Deo, quod eum in tantum dilexerit: nihil enim adeò placet Sanctis, qui cum Deo regnant in Cœlo, immò etiam illis qui pugnant adhuc nobiscum in terris, quam dum vident plurium ora & corda sibi uniri, & secum aperiri in gratiarum actionem Deo pro favoribus, quibus ab illo cumulati sunt tam copiosè.
- L. Hinc Apostolus ex infinitis periculis

& discriminibus singulari Dei protectione creptus, scribens ad Corinthios, illorum adjunctionem implorat: *Et inquit, ex multorum personis ejus, quæ in nobis est donationis, per multos gratiæ agantur pro nobis.*

Hanc sanctam praxim proponit hæc devotio septemdiaria in honorè septem præcipuarum Divi Iosephi prærogativarum: unde fieri nequit quin ex inde magnam capiat ipse delectationem, seque iis qui illam frequentant sentiat obstrictum, ut qui probè sciat, quod gratiæ quas à Deo tam copiosè & largiter recepit, non possint sat dignè recognosci, etsi omnes Angeli & homines omnes simul unirentur in eum finem.

Tandem eminentissima illa dignitas Patris JESU, quâ iste Vir Sanctissimus insignitus est, usque adeò eminet, ut ipse eam ut par est recognoscere non valens, vellet centum millies millium millionum hominum corda & linguas habere, ut aliquâ saltè ratione posset tantæ gratiæ respondere, unde non potest fieri quin ingenti gaudio afficiatur & rapiatur, dum alii se ei adjungunt ad supplendum defectum suum, & exaltandam secum infinitam in se Dei misericordiam, maximè verò gratiam istam suæ paternitatis, quæ fuit in eo origo omnium meritorum & magnalium suorum, immò & existentiae suæ ut docuimus suprà Part. 1. Tract. 1. Prolud.

His addo quod per hanc devotionem rem etiam pergratam facimus homini Deo, qui eum inter mortales omnes elegit in Patrem suum: amat enim eum honorari propter dona sua quibus ipse eum honorare voluit, & quæ ei eo sine contulit ut à nobis honoraretur.

Hæc verò devotio est septenaria tripliciter. Primò, ex objecto, quia in eâ septem Divi Iosephi prærogativas suspicimus. Secundò, ex subjecto seu materiâ, quia per septem exercitia pia, orationes septem ad illas septenas prærogativas aptatas, per Horas Canonicas septem, Communiones septem, & alia similia illas honoramus. Tertiò in duratione, quia septem diebus vel continuis, vel Mercuriorum per

per alios interpolatis perficitur: & ex hoc inter omnes quæ sunt in numero, ut sunt Octavæ, Novenæ, Quindenæ, optimi augurii, quia numerus septenarius inter omnes est maximè mysticus, plus omnibus & Religioni & Mysteriis serviens Divinis, ut patet ex Sacrà Scripturâ.

L.V. Hinc ab initio mundi septimus dies à Deo fuit sanctificationi & Divino Cultui designatus. Hinc in Tabernaculo foederis erant septem lucernæ, Exodi cap. 25. Hinc in solemnitate septimi mensis præcepit Deus offerri sibi in holocaustum agnos anniculos immaculatos septem, Numer. cap. 29. Item ibidem decimâ ejusdem septimi mensis agnos itidem septem: & decimâ quintâ die duplum, idest agnos bis septem, sive quatuordecim: sex diebus sequentibus totidem: Octavâ autem illius diei, qui erat celeberrimus, agnos anniculos immaculatos septem. Et Job cap. 42. Eliphaz Themanites cum duobus sociis, Baldad Suhite, & Sophar Naamathite contra quos iratus erat Dominus, jubentur ire ad Job, & cum illo offerre pro se in holocaustum & propitiationem septem tauros, & septem arietes, quo facto placatus est Dominus: Hinc Pfalter Regius septies in die laudem dicebat Domino super judicia justitiæ suæ, Psalmo 118. vers. 164. Hinc sunt septem Spiritus, seu Angeli qui adsunt ante thronum Dei: Hinc in Dedicatione Templi Salomonici 2. Paralip. cap. 7. Fecit Salomon solemnitatem septem diebus, & omnis Israel cum eo, & dedicavit Altare totidem diebus: Hinc Sanctus Pater noster Elias oscitavit super puerum mortuum septies, & septimâ vice spiritum vitæ recepit: Hinc Sanctus Eliseus primus ejus Discipulus Naaman Syro præcepit, ut se laver septies in Jordane, & septimâ vice à leprâ mundatus est: Hinc fortitudo Sampsonis consistebat in septem crinibus capitis ejus. Hinc sunt septem dona Spiritus Sancti, septem Sacramenta novæ legis, septem petitiones in Oratione Dominicâ, septem stellæ in dexterâ Dei, septem sigillis clausus est & ob-signatus liber mysteriorum Dei: & sexcenta alia similia per totam Scripturâ.

Vide alia ex Philone Judæo & Pithagoricis de sanctitate, perfectione, & excellentiâ hujus Numeri Septenarii supra alios apud Cornelium à Lapide in cap. 5 Deuteron. ad vers. 12. & Andream Masium in librum Josue cap. 6. vers. 11.

Ex quibus patet hanc Devotionem, L.VI. ad hunc septenarium numerum redactam, non posse dici aut ullo modo haberi de superstitione suspectam, cum illius tot exempla habeamus in Scripturâ. Deindè etiam quia iste numerus hic non est arbitrarius ut evenire solet in superstitionis: nam regulatur à Privilegiis seu Prærogativis Divi Josephi numero septenario comprehensis: Omnia enim quæ de Sancto illo magna & excelsa dici possunt aut excogitari, aut Dei dona quæcumque quæ in illum congestit plenissimo cornu Deus, & ob quæ Deus vult in illo honorari, ad unum ex septem illis privilegiis omninò reducuntur, ut facile patebit consideranti. Et ideò hæc Devotio ad hanc amulsum formata per se limitata est ad septenarium numerum, nec minorem nec majorem, & in eâ Deum sequimur, qui cum omnia in numero, ut in pondere & mensurâ faciat, Magnitudinem sui amantissimi Patris ex magnis illis septem Privilegiis constituere voluit.

Hujus virtutem & efficaciam Devotionis plurimi omnis conditionis & in animâ & in corpore experti sunt, qui eam à tempore quo publicata fuit & instituta in Ecclesiâ nostrâ Leodienâ auctoritate Serenissimi Principis Electoris Colonienfis, Episcopi & Principis Leodienfis per Litteras suas, quarum mentionem fecimus hic supra num. 41. & quas in calce hujus Capituli subnectemus frequentarunt: experientur etiam, hoc mihi spondeo, omnes quotquot illam frequentabunt, si eâ devotione, spe, & fiducia, quâ par est illam suscipiant & prosequantur, agnoscentque proprio suo experimento, quam grata sit Divo Josepho, & Deo, qui eum amat, eosque, qui eum colunt & honorant suis prosequitur favoribus & beneficiis.

Bis ego ipse virtutem & efficaciam L.VIII. hujus Devotionis expectum me credo:

Primâ

Primâ vice anno 1672. postquam enim obstinatâ defluxione in raucitudinem incidissem talem, ut per totos sedecim menses nedum canere in Choro cum aliis possem, sed nec psallere seu legere, cum nec ferè audirer in colloquio familiari nisi ab attentè auscultante, & aures porrigente, ut per centum testes constat, tentatis per illud tempus omnibus Medicorum remediis in vanum: frustraneis etiam, Deo ita volente, in eundem finem ad alios Sanctos votis & devotionibus, venerunt tandem mihi in mentem septem pramemorata, eo ordine quo supra, Divi Josephi Privilegia: tum deinde subit cogitatio & voluntas implendæ hujus devotionis septenariæ, quam spe plenus aggressus sum circa finem Februarii ejus anni: nec spem fecellit eventus, perductâ enim ad tertium diem Mercurii devotione, quarto (qui est medius septenarii) cum essem Huius apud Moniales nostri Ordinis, ubi pro felici successu oneris mihi ibidem commissi Missa de Spiritu Sancto cantanda erat, eam ipse cantavi voce plenâ & clarâ ut ante, eliminatâ omni raucitudine non amplius rediturâ, quamvis (quod valdè notandum censeo) pridie illius quarti Mercurii navigio ascendens Leodio ad dictum oppidum Huyense, hæsissimè in rivi ad novem & amplius horas, idque mense Martio eo anno fatis humido & frigido.

LIX. Secundâ vice eandem virtutem hujus devotionis expertus sum anno 1681. Passus enim per totam hyemem fatis rigidam insomnia, ut sæpissimè vix mediâ per longissimas noctes horâ somnum caperem, imò nec propter asthma in lecto manere possem, adhibitis pro hac tædiosissimâ infirmitate trium expertissimorum Medicorum pluribus remediis, quæ nihil mihi profuerunt, ad Auxiliatorem meum pristinum recurri, eandem devotionem, rogatis etiam aliis ut se mihi adjungerent, repetii, statimque ut eam coepi, somnus qui fugerat ab oculis meis rediit.

LX. His autem opitulationibus à me hic allatis non aliam fidem, quam quæ humanæ Historiæ tribui solet, ullatenus haberi volo: memor Decreti Summi

Pontificis Urbani VIII. cui me, & à me dicta hîc submitto, à quo ejusque in Petri Cathedrâ Romanâ Successoribus nunquam recedere volo: Monco tamen æquum Lectorem meum, me non ignorare quod mendacium, fraus, & deceptio in hujuscemodi materiâ, impostura sit omni mendacio in aliâ materiâ gravior, quam nullus pretextus excusare potest.

*Sequitur Diploma Serenissimi
Episcopi & Principis
nostri Leodiensis.*

MAXIMILIANUS HENRICUS, Dei Gratiâ Archiepiscopus Colonienfis, Sacri Romani Imperii, Princeps Elector, per Italiam Archicancellarius & S. Sedis Apostolicæ Legatus natus, Episcopus ac Princeps Leodiensis & Hildesienfis, Administrator Berghesgadenfis, utriusque Bavariz, Superioris Palatinatus, Westphaliz, Angariz, & Bullionii Dux, Comes Palatinus Rheni, Landgravius Leuchtenbergensis, Marchio Franchimontensis, Comes Lofensis & Hornensis, &c.

Universis & singulis presentes nostras litteras visuris, lecturis, seu legi auditoris; Salutem in Domino. Ex injuncto nobis cælitus Pastoralis sollicitudinis officio, ad ea libenter animum intendimus qua ad divini cultus augmentum, Sanctorum in cælis regnantium honorem & animarum à Supremo nobis Pastore commissarum salutem conducere arbitratur. Itaque præclara Sanctissimi Patriarcha Josephi IESP Christi Domini nostri Tutoris ac Nutricii, necnon Deiparæ Virginis Maria Sponsi merito animo revolventes, eò libentius ad promovendum in animarum nobis subditarum cordibus ejus cultum & honorem cooperamur, quo efficacitorem ejus intercessionem gratiæ frequentissime potentissimum in omnibus necessitatibus patrocinium miracula crebriora in dies attestantur. Dudum quidem in diversis Civitatibus & Diocesis nostræ Leod. Ecclesiis ejus festivitas solemniori ritu annua devotione recolitur, nunc verò exposito nobis quod sicut in universali Ecclesia, ita & ibidem crescente devotorum erga sanctissimum illum Patriarcham